

На Гергьовдень

I

Нѣма день по-веселъ и радостенъ въ село отъ Гергьовдень. Него очакватъ селскитѣ моми и ергени съ трепетъ на сърцата.

Още зора не зорила, скачатъ тѣ, всички накинчени празнично, облѣчени въ нови прѣмѣни, съ кошници въ ржѣ. Припватъ всички: моми, момци, булки и подѣвки — цѣлото село, — къмъ гората за цвѣтя.

Гората трепва, събужда се. Весели пѣсни и смѣхове екватъ. Славейтъ захваща отново току-що довършената бисерна пѣсничка. Косътъ хайдушки подсвирва изъ храсталака. Гълъбътъ, на връхъ клонестъ джбъ, унесенъ, се кланя къмъ гнѣздото, дѣто почива другарката му и тихо ѝ шепне:

— Гу — гуш — гукъ! . . . Гугуш-гукъ! . . .

Кукувицата скача отъ дърво на дърво и пита:

— Тука ли? . . . Тука-куку? — и търси чуждитѣ гнѣзда.

Весело и леко е на душата на младитѣ въ гората. Зачуватъ се провиквания:

— Милке! . . . Милке! . . . чувашъ ли? . . . Гугуш-гукъ . . . гугуш-гукъ! . . . — провиква се Младенъ.

— Пу-пу-пукни! — отвърща му съ звънливъ гласъ Милка и се смѣе.

— Гррр. . . . грррр. . . . — чува се дебелъ момковъ гласъ.

— Ку-ку! . . . Куку! — долита момински смѣхъ . . .

— Ихъ, луди млади, — вика имъ булка Станка, зачервена като божуръ, като си спомня миналогодишния Гергьовдень, когато и тя е тѣй лудѣла . . .

Еква горѣ нѣйдѣ надъ гората кръшенъ момковъ гласъ:

„Свети Георги коня кове,

Подкови му чисто злато,

А клинци му — бѣло сребро! . . . “